

ဝိတ်ကျသစ်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျှင်)

မိမိသော

ရင်ကွဲရရပ် လွမ်းဝေတီ

အပါအဝင်

ဂန္ထဝင်ဆုတိုများ

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျှင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ ဟန်သစ်ဝင်း၊ အောင်သာမိုး၊ နွယ်စွင် (ငွေကျင်ပြိုင်)

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကာယသိဒ္ဓိဖွတ်ကျား

(၁)

ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်မီသိပ္ပံသမားအုပ်စုသည် မိမိကိုယ်မိမိ
လွန်စွာအထင်ကြီးနေမိကြ၏။ သိပ္ပံပညာ ရူပဗေဒပညာ
ဓာတုဗေဒပညာရပ်များအကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့လောက်သိမည့်သူ မြန်မာပြည်မှာမရှိဟု
စွဲယူထား၏။

ရူပဗေဒသိပ္ပံပညာရပ်များကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တော်ဝင်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှ
ကျွန်ုပ်တို့လောက် သိမည့်သူ မြန်မာပြည်မှာမရှိဟု စွဲယူထား၏။

ရူပဗေဒသိပ္ပံပညာရပ်များကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တော်ဝင်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှ
ကျွန်ုပ်တို့ဆည်းပူးခဲ့၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှာ ကျင်းပပြုလုပ်သည့် နိုင်ငံတကာ
သိပ္ပံရပ်ဆိုင်းရာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲနှင့် စာတန်းဖတ်ပွဲများမှာ ကျွန်ုပ်တို့
သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်းရာနှီးနှောဖလှယ်ပွဲနှင့် စာတန်းဖတ်ပွဲများမှာ ကျွန်ုပ်တို့
သိပ္ပံပညာရပ် ဆိုင်ရာ စာတမ်းများ ဖတ်သွင်းဆွေးနွေးခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အုပ်စုသည် သိပ္ပံပညာ၏ တွေ့ရှိချက်များမှအပ
ပရိဝုဉာဉ်လောကကို သက်ဝင်ယုံကြည်မှုမရှိ။ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ပညာရပ်များကို
လက်မခံ။

ဒါပေသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာဖြစ်သော
အရှေ့တိုင်းစိတ်ပညာပါမောက္ခကြီး ဦးနေမင်းရောင် ထိန်ကမူ
စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို စိတ်ဝင်စားသူ သုတေသနသပြုနေသူ စာအုပ်များ

ရေးသူဖြစ်ရကား ဆရာကြီးနှင့်တော့ ဝါစဉ်အရ တုဖက်မပြိုင်ရဲ။

ဆရာကြီး ဦးနေမင်းရောင်ထိန်ကတော့...

“စိတ်ပညာကို မင်းတို့ မစူးစိုက်မိသေးလို့ သိပ္ပံပညာကို

တစ်ဖက်စောင်းနင်း အထင်ကြီးနေကြတာ။ စိတ်ပညာမှာ

စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ယူရီဂဲလားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုရင်

စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ လက္ခဏာပညာရှင်

ကိုင်ရိုလည်းပစ်ထားလို့မရဘူး။

တို့မြန်မာမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ်သဘောကို

ထိုးဖောက်သိမြင်တဲ့ စိန္တာယမဉာဏ်စဉ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်စဉ်၊ အတိတ်ဘဝကို

ပြန်ပြောနိုင်သည့် လူဝင်းစားခေါ် ဇာတိဿရဉာဏ်စဉ် ရင့်မာသူတွေရှိတယ်။

အိန္ဒြိယနိုင်ငံ ဟိမဝန္တာခရီးလမ်းကြောင်းက ဖက်ီးတွေ၊

ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးတွေ၊ တို့မြန်မာနိုင်ငံက ရဟန္တာလို့ ကျော်စောထင်ရှားသည့်

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေဟာ စိတ်ပညာရပ်အရ ပြောရရင် စိတ်စွမ်းအား မြင့်မားသူ

ဝယ်လ်ပါဝါ (Will Power) တွေပဲ။ မတွေ့ဘူးရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။

တွေ့ဖူးကြုံဖူးသူများကတော့ အံ့သြဆန်းကြယ်ဖြစ်ရော။

ကမ္ဘာနဲ့မြန်မာ ဘယ်လိုကွာသလဲဆိုတော့ တို့မြန်မာနိုင်ငံက

စိတ်စွမ်းအားရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများက သူတို့ရဲ့ စိတ်စွမ်းအား၊ ဂန္ထိရပညာရပ်များကို

လူပုံအလယ်မှာ ထုတ်ပြလေ့မရှိဘူး။ ပြချင်ရင်လည်း အတုနဲ့အစစ်

ရောထွေးမသွားရအောင် အရေးအကြောင်းရှိလို့ ကွဲပြားအောင်ပြဖို့ လိုမှ

မလွဲမကင်းသာ ထုတ်ပြတာမျိုး။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်ရမည့်အချိန်မျိုး

အမှန်တကယ်လိုအပ်မှ သူတို့ရဲ့ စိတ်ပညာ ဂန္ထိရဆန်းကြယ်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်။

အနောက်နိုင်ငံတို့၊ ဥရောပနိုင်ငံတို့ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သောဝိဇ္ဇာဆရာကြီး

ဟူဒီနီတို့၊ ယူရီဂဲလားတို့ကျတော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ပညာ ဆန်းကြယ်ပညာရပ်များကို နိုင်ငံတကာလှည့်ပြီး ပြသကြတယ်။ အခကြေးငွေယူကြတယ်။ ဒီလိုကွာခြားကြတယ်။

ဒီကနေ့ဆိုရင် ရုပ်ဝါဒခိုင်မာသည့် နိုင်ကြီးများကိုယ်တိုင် စိတ်ပညာနဲ့ စိတ်နယ်လွန် အသုံးချပညာရဲ့ကို စပါယ်ရှယ်လေ့လာမှု ပြုနေကြတယ်။ သူတို့က စိတ်ပညာ၊ စိတ်ပါဝါကို တိုက်ချင်းပစ်ဒုံးပျံလိုမျိုးတိုက်ချင်းပစ် ဒုံးပျံကြားဖြတ်ဟန့်တား၊ စိတ်လက်နက်လိုမျိုး အသုံးပြုဖို့ အစွမ်းကုန် လေ့ကျင့်ကြိုးစားနေကြပြီ”

“အဲဒီ လိုကြိုးစားတာ တကယ်ရော အောင်မြင်မှာလား ဆရာကြီး”

“အတန်အသင့် အောင်မြင်နေပါပြီ”

“ဘယ်လိုထူးခြားလာမလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီလို စိတ်ပညာရှင်မျိုး အဆင့်မင့်ပညာရှင်များ ပေါ်ထွန်းလာရင် စစ်အသုံးစရိတ်သက်သာ သွားပြီး လက်ဦးမှုကို ရယူနိုင်မယ်လို့ သူတို့ မျှော်မှန်းနေကြတာကိုး”

“စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ ဆရာကြီး”

“ဒါပေါ့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ ငါတို့မြန်မာက ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ရှေးရှုပြီး သူတို့က အကျိုးစီးပွားရှုထောင့်ကနေ ကြည့်တယ်။ ဒါပဲကွာတယ်။ ဆန်းကြယ်မှုကတော့ ဆန်းကြယ်မှုပဲ။ စိတ်ပညာရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုကို သိပ္ပံပညာက တိကျစွာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်ဖို့ကတော့ အချိန်အများကြီး လိုအပ်နေဦးမှာ”

အရှေ့တိုင်းစိတ်ပညာဌာနမှူး ပါမေက္ခကြီးရဲ့စကားကိုကျွန်တော်တို့ ငြင်းဆန်ချင် ပါသော်လည်း ကိုယ့်ဆရာသမားတစ်ဦး ပညာရှင် အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်နေ၍ ကဏကောစ မလုပ်ခဲ့တော့...

စိတ်ထဲမှာတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်သေး။

သိပ္ပံပညာလောက် မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်တာ

ဘယ်လိုလူမျိုးများရှိနေသေးလို့လဲ။

သို့ကလို ကိုယ်ယုံကြည်သည့် ပညာရပ်ဘက်မှ အခိုင်အမာ
ရပ်တည်ဂုဏ်ယူနေချိန်မှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းလှစွာသော
ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

*

(၂)

ပြီးခဲ့သည့် လပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ်သည် ဂန္ထီရလောက မဂ္ဂဇင်း၊
သည်းထိတ်ရင်ဖို မဂ္ဂဇင်းများမှာ လစဉ်နီးပါးရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဝိဇ္ဇာလိုလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊
အထက်လမ်းဆရာလိုလို၊ အောက်လမ်းဆရာလိုလို၊ ဘိုးတော်လိုလို
ယောက်ျားမိန်းမများကို ပညာစစ်မစစ်ဖော်ထုတ်ရင်း ထိုအတုယောင်
လူလိမ်လူညာများအား လူ့အဝန်းအဝိုင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ ဖယ်ထုတ်ဖော်ထုတ်ခဲ့ရာ ကား .

..

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတုဗေဒတို့ကို ပရလိုလို၊ ပရောက်လိုလို၊ ပလုံလိုလို
အသိုင်းအဝိုင်းမှ လူများက လွန်စွာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ကြလေ၏ ။

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဈေးရှေ့မှာပြနေသည့်
မျက်လှည့်ဝိုင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ့လာကြလေ၏ ။

မြေဝိုင်းမျက်လှည့်ပင်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ
ကြည့်နေသည့်လူအုပ်ကြီးက မနည်းလှ။

မြေဝိုင်းစည်းဝိုင်းအတွင်းမှာ ဘင်တီးသူ လူငယ်တစ်ဦးနှင့်
မျက်လှည့်ဆရာတစ်ဦး တို့ရှိ နေကြ၏။ ဘင်သံကား ဆူညံနေ၏။

မျက်လှည့်ဆရာကိုယ်ပေါ်မှာ အင်းကွက်များပြည့်လှမခန်းရှိ၏။
ဆရာလုပ်သူက အသားဖြူဖြူ၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်၊
ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဘိုကေကို နောက်လှန်ပြီးထားရကား လွန်စွာခွံညား
လေးစားဖွယ်ရုပ်မျိုးဖြစ်၏။

နောက်ခံ သစ်သားဘုတ်မှာ သုံးကျွန်းပြန် ‘ဆရာမိုး’ ဟူ၏။

သူ့အနီးဝန်းကျင်မှာ မြွေဟောက်သေတ္တာနှင့် စပါးကြီးမြွေ
သေတ္တာနှစ်လုံးရှိ၏။ မြွေ ဟောက်ကား မြွေသေတ္တာထဲမှာနေ၍ ပါးပျဉ်းခွက်ပြီး
အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။

စပါးကြီးမြွေကြီးကမူ သေတ္တာထဲမှာ တစ်ပုံတစ်မကြီးခွေလို့။

“သုံးကျွန်းပြန် ဆရာမိုးဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ ပရိတ်သတ်ကြီး ခင်ဗျာ။
ကျွန်တော် ရာဇဝင်လူဆိုး၊ လူသတ်သမား ကျွန်းပြန်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
ဂမ္ဘီရပညာရပ်များကို နယ်စုံအောင် လှည့်လည်လေ့လာရင်း ကိုကိုးကျွန်း၊
ကပ္ပလီကျွန်း၊ မုတ်ကျွန်း ကျွန်းသုံးကျွန်းက ဆရာခိုင်၊ ဆရာမြိုင်၊ ဆရာဆိုင် စသည့်
ဂမ္ဘီရ ဂန္ဓာရီဆရာကြီးများထံမှာ ပညာရင်နို့သောက် စို့ခဲ့သူပါ။

စုန်း၊ တစ္ဆေ၊ ကဝေ၊ မြေဖုတ်၊ သရဲ၊ ကျတ်၊

အသူရကာယံဘာကောင်မျှဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ပညာပြိုင်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို
ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ အခကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ် မျှမယူဘဲ
ရောဂါပျောက်အောင် နေရာတင်ကုပေးပါ့မယ်။ ပြုစားသူ ပညာသည်ကိုယ်တိုင်
ဒူးထောက်ခစားပြီး ကျွန်တော်ကျွန်မ မှားပါပြီလို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျပြီး
ငိုတောင်းပန်ရ ပါစေ့မယ်။

ပြောနေတာကြာပါတယ် . . .လိုရင်းပဲ ပြောပါတော့မယ်။

ဒီအရပ်ဒီဒေသက ပွဲလမ်းသဘင် အပျော်အရွှင်များသည့်အရပ်ပါ။ ပွဲလမ်းသဘင်မှာ လူငယ်တွေ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလေ့ ရှိတတ်ကြ ပါတယ်။ ကိုယ်ခံသိုင်းပညာ ဗန်တိုဗန်ရှည် တတ်မထားရင် ကိုယ်ခံရဖို့များတာပဲ။ ကိုယ်ကောင်းလို့ ခေါင်းမရွေ့ပေမဲ့ သူများမကောင်းရင် ခေါင်းရွေ့ရတာ ပဲ။ မလိုသူ ရန်သူဆိုတာ အချိန်မရွေး အခါ အခွင့်ချောင်းပြီး ကိုယ့်ကိုရန်မူမှာပဲ။

အဲဒီ လို တုတ်ဓားလက်နက် သေနတ်များနဲ့ ရန်မူလာရင် ကိုယ်ခံဆေးလေး၊ အဆောင်လေး ရှိနေမှ ခုတ်မရှု ထိမရှု လွဲချော်ပြီး အသက်ရှည်ရမှာကိုး။ လူဟာ အသက်ရှည် ကျန်းမာမှ စီးပွား ရှာလို့ရမယ်။ ချစ်သူနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်မယ်။ အလီရှိရာကို အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်း သွားလာ နိုင်မှာပေါ့။ အဲဒါအတွက်ကျွန်တော့်မှာ ကာယသိဒ္ဓိတစ်ပွဲထိုး အစီအရင်ဆေးစွမ်းများ ပါလာ ခဲ့ပါတယ်။”

ဒီမှာ ဆရာသုံးကျွန်း ပြန်ကြီးက သစ်သားဘူးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဖြူဖြူအလုံးလေးများကို လက်ဝါးထဲမှာဖြန့်ပြပြီး . . .

“ဟော . . . ဒါ ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းပါ။ တစ်ပွဲထိုးထုံးမန်း၊ နှစ်ပွဲထိုးထုံးမန်းရယ်လို ရှိပါတယ်။ ဒီကာယသိဒ္ဓိဆေးထုံးမန်းကို ကျွန်တော်ရဲ့ဆရာများဖြစ်ကြတဲ့ သုံးကျွန်းသုံးဆရာ ဂမ္ဘီရဆရာကြီး များဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာမြိုင်၊ ဆရာခိုင်၊ ဆရာဆိုင်တို့သုံးဦးကိုယ်တိုင် နာမည်ကြီးသင်္ချိုင်း ကိုးခုမှာ သန်းခေါင်ကိုးည အဓိဌာန်ဝင်ပြီး နက္ခတ်နဲ့စီရင် မန်းမှုတ်ထားသည့် ကာယသိဒ္ဓိဆေးစွမ်း ကောင်းများပါ”

“ခင်ဗျားက ပါးစပ်ပြောပဲရှိသေးတယ်၊ လက်တွေ့ပြမှ ယုံမှာပေါ့လို့ ပရိတ်သတ်ကြီးက ဆိုကြတယ်။ ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြပါ့မယ်။ ဟော . . . ဒါငှက်ကြီးတောင် ဒါးသွားပါ။ ဘယ် လောက် ထက်သလဲဆိုတာ ကြည့်ပါခင်ဗျ”

ဒီမှာသူက လက်ထဲက ငှက်ကြီးတောင်ဓားသွားနှင့်

သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခုတ်ပြတ်သည်။ သစ်ကိုင်း တိခနဲပြတ်သွား၏ ။

နှစ်တစ်လက်မ ကျွန်ချောင်းကို ခုတ်ပြ၏ ။ ပြတ်သွား၏ ။

“အားလုံး အမြင်ပါ။ ကောင်းပြီး။ ကျွန်တော် လက်ဖျံကို ဟောဒီလို စင်းပေးထားမယ်။ ဒီဓားနဲ့ ဘယ်သူဝင်ခုတ်ရဲသလဲ။ ခုတ်ရဲသူရှိရင် ဝင်ခဲ့ပါ။ လက်ပြတ်သွားရင် ကျွန်တော် ဘယ်သူမျှ အရေးမယူပါဘူး။ အားလုံးရှေ့မှာ ဂတိပေးတယ်။ ကိုင်း . . .ခုတ်ရဲသူရှိရင် ဝင်ခဲ့ပါ။ ဝင်ခဲ့ကြပါ”

မည်သူမျှ ဝင်မခုတ်ရဲကြ။

“ရူပ ဝင်ခုတ်မလား”

ကိုဓာတုက ကျွန်ုပ်ကိုလက်တို့၍ မေးလိုက်သည်။

“မတော်လို့ပြတ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဆေးရုံရောက်ရင် ရဲကအမှုဖွင့်မှပဲ။ အသာနေ စောင့်ကြည့်ကြစို့”

“ကျုပ်ခုတ်မယ်ဗျို့”

အလို အသံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့နောက်က အသံ။ လူက ဗလကောင်း ကောင်း၊ အသားမည်းမည်း။

“နောင်ကြီး ခုတ်မှာလား”

“ခုတ်မယ်။ ခင်ဗျားလက်ပြတ်ရင် ရဲမတိုင်ဘူးနော်”

“စိတ်ချ . . . ကိုင်း . . . အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါ။ ဒါနဲ့ နောင်ကြီး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျ”

မျက်လှည့်ဆရာ သုံးကျွန်းပြန်ဆရာမိုးက မေးလေရဲ့။

“ကိုမဲကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုမဲကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်ချက်ခုတ်မှာလဲ ခင်ဗျ”

“နှစ်ချက်ပဲခုတ်ပါမယ်”

“ရော့ . . . ဓား . . .”

ဆရာမိုးက ပရိတ်သတ်ထဲကဝင်လာသူ ကိုမဲကြီးရဲ့လက်ထဲကို
ငှက်ကြီးတောင်ဓား လှမ်းပေးပြီး . . .

“ဟောဒါ . . . တစ်ပွဲထိုးကာယသိဒ္ဓိ ထုံးမန်းပါ။ ရေမကူဘဲ
မျိုချလိုက်ပါမယ်။ ကြည့်ကြပါ”

ဆရာမိုးဆိုသူက သစ်သားဘူးထဲမှ ဖြူဖြူအလုံးတစ်လုံးကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အာမထိလျှာ မထိ မျိုချလိုက်သည်။ သုံးကြိမ်ခန့် မျိုချမှ
အထဲကိုဝင်သွားပုံရ၏ ။

“ကိုင်း . . . ကိုမဲကြီး ခုတ်တော့”

ဆရာမိုးက ညာလက်ဖျံကို ဆန့်ပေးထား၏ ။ ပရိတ်သတ်ကား
တုန်လှုပ်ချောက်ချား မျက်နှာ များနှင့် ကြည့်နေကြ၏ ။ ဒီမှာ ကိုမဲကြီးက
ဓားကိုလက်စုံကိုင်၍ ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ခုတ်”

“ဟာ”

“ဟယ်”

“မပြတ်ဘူးဟ”

“စွမ်းလှချည်လားဟ”

ဓားခုတ်သူ ကိုမဲကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ အံ့သြရိပ်များ ဖြာသွားသန်းသွား၏ ။
ဆရာမိုးကား ကိုမဲကြီးကို ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်ရင်းမှ . . .

“နောက်တစ်ချက် ခုတ်လိုက်ပါဦး ကိုမဲကြီး”

ကိုမဲကြီးက ဒီတစ်ခါအားသွင်း၍ ဓားကိုမြှောက်ကိုင်လိုက်၏။
လက်မောင်းကြွက်သားများ တဖြောင်းဖြောင်း ထသွား၏။

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

လက်ဖျံမြှောက်တတ်သလို ဓားလည်း ခုန်သွားလေ၏။

“ဟာ”

“ဟယ်”

“မပြတ်ပါလားဟ”

“အားကျလိုက်ပါဘိကွာ”

ပရိတ်သတ်များရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြစိတ်များ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ ‘ဟာ . . . ဟယ်’ အာမေ ချိတ်သံများ ဆူညံသွား၏။ ကိုမဲကြီးကား
ငှက်ကြီးတောင်ဓားကိုင်ပြီး ဆရာမိုးကို လေးစားစွာ ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မျက်စိရှေ့မှောက်မှာမို့ အံ့အားသင့်နေကြ၏။

“ကိုမဲကြီး ထပ်ခုတ်ချင်ပါသေးလား”

“မခုတ်ချင်တော့ပါဘူးဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာရဲ့ ကာယသိဒ္ဓိဆေးအစွမ်းကို ယုံလို့ပါ”

“သိုင်းကျူး . . . ကိုမဲကြီး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အရမ်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဓား ခုတ်ချက်က ပြင်းလွန်းအားကြီးပါတယ်။
ဇက်ကိုခုတ်ရင် ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားမှာ ဧကန်ပါ။

ရော့ . . . ကိုမဲကြီး ဒါခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးပြုတာပါ။

ဒီကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းကို ဆောင်ထားပါ။ အရေးအကြောင်းရှိရင် အာမထိလျှာမထိ မျိုချပါ။ အနန္တော၊ အနန္တငါးပါးကို ရိုသေလေးစားပါ။ အရက်မသောက်ပါနဲ့။ လင်ရှိမယား ကာမဂုဏ်မကျူးလွန်ပါနဲ့။ ကျွဲသားနွားသား မစားပါနဲ့။ ရော့ . . .”

ကိုမဲကြီးကား ဝမ်းသာအားရမျက်နှာနှင့် ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်း ငါးလုံးကိုယူပြီး ပရိတ်သတ် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏ ။

“ပရိတ်သတ်ကြီးခင်ဗျား . . . ခုဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ ကာယသိဒ္ဓိ ထုံးမန်းစားပြီးတာကို ပရိတ်သတ်ကြီး လက်တွေ့မြင်ပါပြီ။ နောက်တစ်မျိုးပြီးစွမ်းပြလိုက်ဦးမယ်။ ဟောဒါ . . . အုတ်ခဲငါးလုံးပါ။ ဒီအုတ်ခဲငါးလုံးအနက် ကြိုက်ရာအုတ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ထုပါ။ လုံးဝမကွဲစေရပါဘူး။ အဲဒီ တော့ မေးကြမယ်။ အုတ်ခဲကရော အုတ်ခဲစစ်ရဲ့လား။ ပေါင်မုန့်ကြွပ် အုတ်ခဲများလားလို့။ ကျေးဇူးပြုပြီး ပရိသတ်ထဲက လူကြီးသက်ကြီးတစ်ယောက် ခဏလေးဝင်ခဲ့ပါ။ အုတ်ခဲစစ်မစစ် ဝင်စစ်ဆေးပါ။ အဘ ဝင်ကူညီပါခင်ဗျာ။”

ဒီမှာ ရှေ့ဆုံးကနေကြည့်နေသည့် အသက် (၅၀) ခန့် လူကြီးတစ်ဦးက စည်းဝိုင်းအတွင်း ဝင်သွားပြီး အုတ်ခဲများကို စစ်ဆေးကြည့်လေ၏ ။

ဦးစွာ တစ်ချပ်ချင်း မ, ကြည့်၏ ။

ခေါက်ကြည့်၏ ။ ဆ, ကြည့်၏ ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အဘ”

“စစ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကိုင်း . . . အုတ်အကြောင်းနားလည်သည့် ဟောဒီဘကြီးက အုတ်ခဲအစစ်ပါလို့ ပြောနေ ပါပြီ။ နေယက်ထပ် စစ်ဆေးကြည့်ချင်သူရှိရင် ဝင်ခဲ့ပါ”

မည်သူမျှ ဝင်မလာကြတော့ပါ။ လူကြီးက သူနဲ့ဘေးကလူကို အုတ်ခဲစစ်မှန်ပါကြောင်း ပြောပြနေ၏ ။

“အုတ်ခဲ စစ်မစစ် ဒီမှာကြည့်ပါ ခင်ဗျ”

ဆရာမိုးက အပေါ်ဆုံးက အုတ်တစ်ချပ်ကိုယူ၍ တူနှင့်ထုခွဲလိုက်၏ ။ ထန်ခနဲအသံမြည်ပြီး အုတ်ခဲကျိုးသွား၏ ။

“ကိုင်း . . . ဒီအုတ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို အထုခံပါမယ်။ ကြိုက်တဲ့လူ ဝင်ထုပါ။ ကျေးဇူးပြုလို့ ထုမည့်သူတစ်ဦး ဝင်ခဲ့ပေးပါခင်ဗျာ”

ဒီမှာပဲ ဂင်တိုတို ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လူတစ်ဦးဝင်လာ၏ ။

“နောင်ကြီး ထုမှာလားခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောင်ကြီး အမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျ”

“ကိုသံခဲလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သန်မာပုံပါပဲခင်ဗျား။ ကိုင်း . . . ကိုသံခဲခင်ဗျား အဲဒီ ကျန်အုတ်ခဲ လေးလုံးအနက်က ကြိုက်ရာအုတ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုထုပါ”

ဒီမှာကိုသံခဲဆိုသူက အုတ်ခဲလေးလုံးအနက်မှ သူကြိုက်ရာအုတ်ခဲကို ဆွဲလိုက်၊ မြှောက်လိုက်၊ ခေါက်ကြည့်လိုက်လုပ်ပြီးနောက်-

“ဒီအုတ်ခဲနဲ့ ထုပါမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကြိုက်ရာအုတ်ခဲနဲ့ထုပါ။ ခဏလေး. . .ခင်ဗျား အုတ်ခဲနဲ့ အထုမခံခင် ကျွန်တော်ဦးခေါင်းဆံပင်ကြားမှာ ကြားခံပစ္စည်းဘာမျှမရှိဘူးဆိုတာကို ပရိသတ်များ ယုံကြည် အောင် စမ်းကြည့်ကြပါ ခင်ဗျား”

ဆရာမိုးကပြောရင်း ပရိသတ်များသို့ သူ့ဦးခေါင်းကို ထိုးပေး၏။
ယောက်ျားကြီး လေး ငါးဦးက ဆံပင်ကို စမ်းကြ၏။ ကျွန်ုပ်အနီးသို့
ရောက်လာသာအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့ဆံပင် ကြား လက်ငါးချောင်းထိုး၍
စမ်းကြည့်၏။ ကြားခံပစ္စည်း အခုအခံ ဘာဆိုဘာမျှမရှိ။

“ကိုင်း . . . အားလုံးကို ကျွန်တော်ယုံကြည်မှုရှိအောင် ပြပြီးပါပြီ။ ကိုင်း . .
. ကိုသံခဲခင်ဗျာ ရဲရဲသာထုပါတော့ ခင်ဗျာ”

သူက ကိုသံခဲဆိုသူရှေ့မှာ လက်ပိုက်လို့ ထိုင်ပြီး
ခေါင်းကိုမတ်ပေးထား၏။ ဒီမှာ ဗလကြီး ကိုသံခဲက အုတ်ခဲကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်
စုံကိုင်ပြီး မျက်စိမှိတ်အာရုံပြုနေသည့် ဆရာမိုးခေါင်းကို အားကုန်ထုချလိုက်သည်။

“ခွပ်”

“ဟာ”

“ဟယ်”

“ဟာ . . . မိုက်လှချည်လားကွာ”

“ရှားပါပေ့ ဆရာမိုးရာ . . . အံ့ရော”

အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ အုတ်ခဲသည် ဆရာမိုးဦးခေါင်းနှင့်ထိပြီး
ထက်ပိုင်းကျိုးရုံမက မွေ့ကြေသွား၏။ ကိုသံခဲအံ့သြနေ၏။

“ကိုသံခဲ”

“ခင် . . . ဗျာ”

“နောက်ထပ်ကြိုက်ရာအလုံးနဲ့ ထပ်ထုလိုက်ပါဦးခင်ဗျာ။
လုပ်ပါအားမနာပါနဲ့။ ထပ်ထုစမ်း ပါ”

ကိုသံခဲကလည်း စိတ်ကြိုက်အုတ်ခဲတစ်လုံးကို ထပ်ရွေးလိုက်ပြီး

ဈာန်ဝင်သလို လုပ်နေ သည့် ဆရာမိုးရဲ့ဦးခေါင်းကို ထပ်ထုလိုက်ပြန်သည်။

“ဖောင်း”

“သွားပေါ့ အုတ်ခဲ”

“အလိုလေး . . . မာလိုက်တဲ့ ခေါင်းဗျာ”

“ခေါင်းမာတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆေးစွမ်းနေတာ”

“ကိုင်း . . . ကိုသံခဲ ကျေနပ်ပြီလား၊ ထပ်ထုချင်သေးသလား”

“ကျေ . . . ကျေနပ်ပါပြီ ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသံခဲ။ အခုလို ဝင်ရောက်ကူညီသည့် အတွက် ရော့ . . . ခင်ဗျား လိုအပ်ရင်သုံးဖို့ ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းငါးလုံး”

“ကျေး . . . ကျေးဇူးပါပဲ ဆ . . . ဆရာ”

“ရတယ် . . . ဪ . . . ကိုသံခဲ၊ ခင်ဗျား ဒီဆေးလုံးတွေကို ရောင်းမစားရဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဆရာ”

“ရောင်းစားရင် စည်းပေါက်ရော၊ စည်းပေါက်ရင် လုံးဝမစွမ်းတော့ဘူး။ အဲဒီ ကျရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုပစ္စည်းနဲ့မျှ အရိုက်အထုမခံနဲ့၊ ပွဲချင်းပြီးသေရော၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရိုရိုသေသေ သိမ်းထားပါ့မယ် ဆရာ”

“ကိုင်း . . . အားလုံး မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။ ခုနေ သေနတ်ရှိရင်၊ အသုံးပြုလို့ရရင် သေနတ်နဲ့စမ်းပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေနဲ့ အကြိုးမဝင်လို့ မစမ်းပြပါရစေနဲ့။ ဒါကြောင့် အလိုရှိ သူများ လက်ဝါးဖြန့်ထားပါ။ တစ်ယောက်ကို သုံးလုံးဝေပေးပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

ဒီလိုလည်း ဆရာမိုးကပြောလိုက်ရော ပရိသတ်အားလုံးနီးပါး
လက်ဝါးကိုယ်စီဖြန့်၍ အသင့်ပြုကုန်ကြ၏။ ဆရာမိုးက တစ်ယောက်သုံးလုံး
ဖြန့်ဝေပေး၏။ လူစေ့တက်စေ့မရ၍ အော်ဟစ်တောင်းကြ၏။

“ဆရာမိုး ကျွန်တော်တို့မရသေးဘူးခင်ဗျ”

“ဆရာမိုး ကျွန်တော်ကို ပေးပါဦးခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကုန်သွားပါပြီ။ နောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ကျွန်တော်
ဒီနေရာမှာပြန်ပြဖို့ လာခဲ့ပါဦးမယ်။ အဲဒီ ကျမှ လူစေ့အောင်ပေးဝေနိုင်ပါလိမ့်ခင်ဗျ။
တစ်ဆက်တည်းပဲ ပြောပါရစေ။ ဒီကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်း ရရှိထားသူများ သတိပြုဖို့က
ဒီကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းများကို သန့်သည့်နေရာမှာ ထားကြပါ။ ရေလုံးဝမစိုပါစေနဲ့။
ဆီလုံးဝမပေပါစေနဲ့။ အသုဘအိမ်၊ မီးနေအိမ် လုံးဝ ယူမသွားပါနဲ့၊ မဝင်ပါနဲ့။
ထုံးမန်းမျိုးထားစဉ် ကွမ်းမစားပါနဲ့။

အခု ထုံးမန်းရထားသူများ အလှူငွေတတ်အားသမျှ ပါဝင်လှူဒါန်းကြပါ။
ဒီအလှူငွေက ကျွန်တော်စားဖို့သုံးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ
ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းကို ရရှိဖို့အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ ဆရာသခင်သုံးဦးကို
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကန်တော့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ လက်ခံရသူများလည်း အာစရိယဆရာသခင်များကို
ပူဇော်ကန်တော့ရာရောက်ပြီး သိဒ္ဓိပိုမြောက်မှာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို
အနည်းဆုံး ငါးရာကျပ်လှူဒါန်းကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပါတယ်။ မလှူဘဲ
ပြန်သွားသူများအဖို့တော့ စေတနာသိဒ္ဓိအားလျှော့ပြီး သိဒ္ဓိပျက်သွား ပါလိမ့်မယ်။
ကိုင်း . . . တပည့်မောင်ကျောက်ခဲရေ၊ အလှူငွေများ လက်ခံလိုက်ပါကွယ်။ ပြီးရင်
မြွေဟောက် များ နဲ့ ကစားပြပြီး ပွဲသိမ်းပါမယ်ခင်ဗျ”

မောင်ကျောက်ခဲဆိုသူ ဘင်တီးသည့်လူရွယ်က
ဆရာမိုးစကားဆုံသည့်နှင့် ငွေဖလားကြီး နှင့် အလှူခံရန်ထ၊လိုက်စဉ်မှာပဲ . . .

“ခဏလေး ရပ်ပါဦးဟေ့”

အသံကျယ်ကြီးကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးရယ်။

အလိုလေး . . . ရပ်ရည်ကလည်း ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီး ပါလားခင်ဗျာ။

ကြည့်ကြစမ်းပါဦးခင်ဗျ။

ဒေါက်ခွာအကျိုးကြီးဆောင်းလို့။ ညာမျက်လုံးတစ်လုံးသာကောင်းပြီး

ဘယ်ဘက်မျက်လုံး က ကျောက်မျက်လုံးကြီးနဲ့။ နဖူးမှာလည်း အချိုင့်ကြီးနဲ့ခင်ဗျ။

ညာလက်က မျောက်ဝံလက်လိုရှည်ပြီး ဘယ်လက်က

တစ်ပေခွဲခန့်သာရှိလေရဲ့။ အလို လေး . . . သူ့ဘက်ခြေကရှည်ပြီး ညာခြေကနိမ့်လို့

ထော့ကလိန်နဲ့ စည်းဝိုင်းထဲဝင်လာနေရဲ့။

သားရေနွယ်လို လွယ်အိတ်ဖောင်းကားကြီးလွယ်လို့ . . .

“ရသေ့ကြီး ဘာအလိုရှိလို့လဲ”

ဆရာမိုးက အလှူခံခါနီး ဝင်လာလို့ မျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့မေးပါရော

. . .

“အလှူမခံခင် ငါ့လူကို စမ်းကြည့်ချင်လို့ပါ”

“နေပါဦး . . . ရသေ့ကြီးက ဘာစမ်းချင်လို့လဲ”

“ငါ့လူက ဓားလည်းပြီးတယ်၊ အုတ်ခဲလည်းပြီးတယ်နော်”

“ရသေ့ကြီးရော၊ ပရိသတ်ရော အားလုံးအမြင်ပဲလေဗျာ”

“ငါစမ်းကြည့်ချင်လို့ . . . ရမလား”

ရသေ့ကြီးရဲ့အမေးကြောင့် ပရိသတ်ရော၊ ပွဲကြည့်သူ ကျွန်ုပ်တို့ပါ

ဝေါခနဲ ဆူညံသွားကြပါရောလားဗျာ။

“ပွဲသိမ်းပြီးမှ ရသေ့ကြီးစမ်းပါလားခင်ဗျာ။ အချိန်သိပ်မရလို့ပါ”

“မစောင့်နိုင်တော့ဘူး ငါလူ။ အခုပဲ စမ်းကြည့်မယ်။ စမ်းကြည့်လို့ တကယ်စွမ်းရင် မင်းအခု ကာယသိဒ္ဓိဆေးလုံး ဘယ်နှစ်ရာဝေထားသတုံး . . . ဆရာမိုး”

“အလုံးသုံးရာ”

“တစ်ယောက်သုံးလုံးဆိုတော့ လူတစ်ရာရသွားကြပြီ။ လူတစ်ရာ၊ တစ်ယောက်ကို ငွေငါးရာ ကျပ် ဆရာကန်တော့ဖို့လှူရမယ် ဆိုတော့ အားလုံး ငါးသောင်းကျပ် ငါ့လူရမယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းရဲ့ သိဒ္ဓိအစွမ်းကိုစမ်းလို့ အမှန်တကယ်စွမ်းရင် အဲဒီ ငွေငါးသောင်းကို အားလုံးကိုယ်စား ငါပေးမယ်”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို ရသေ့ကြီးပါလိမ့်ဟ”

“ဟ . . . ဒါ ဟိုသင်္ချိုင်းကုန်းက ရသေ့ကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးဆိုတာပေါ့ဗျာ”

“ငါ့လူ . . . ဘယ်လိုလဲ စမ်းလို့ရမလား”

“ပွဲပြီးမှ စမ်းပါလားဗျ”

“အခုစမ်းပါ ရသေ့ကြီးခင်ဗျာ”

“ဆရာမိုး အများရှေ့မှာ ထပ်စမ်းသပ်ပြပါဗျို့”

ဒီမှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကလည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ့ပြီလို့ ယူဆပြီး ဝင်အော်ကြရလေဗျာ။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်တို့ ထပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ လုပ်ပါပြပါ”

“ရသေ့ကြီးစမ်းပြပါဗျို့”

“ဆရာမိုး ခင်ဗျာဆေးစွမ်းရင်ပြပါဗျ။ ရဲရဲပြလိုက်စမ်းပါဗျာ”

သုံးကျွန်းပြန် ဆရာမိုး ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးဆိုသူရဲ့
မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချွေးပြန်နေသည်။ သို့နှင့် ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းများ
အသီးသီးကိုင်ဆောင်ရယူသူများရဲ့ ထပ်ဆင့်
တစ်ခဲနက်တောင်းဆိုတိုက်တွန်းသံများကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အဆုံး ဆရာမိုး
မရတရဲနှင့် မေးရတော့သည်။

“ရသေ့ကြီးက ဘယ်လိုစမ်းချင်သေးလို့လဲ”

“မောင်ရင့်ကို ဓားနဲ့ခုတ်မစမ်းချင်ပါဘူး။ ဦးခေါင်းကို
အုတ်ခဲနဲ့ထုကြည့်ရုံပါကွယ့်။ အဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဟိုမှာ အုတ်ငါးချပ်အနက်က တစ်ချပ်ကျန်သေးတယ်...
ထုဗျာ”

“ဝေး...ဒါမှ သုံးကျွန်းပြန်ဆရာမိုးကွ”

“ပညာစစ်ရင် ရဲရမှာဗျာ ဟုတ်ဘူးလား”

“ရသေ့ကြီး ထုပါတော့ဗျာ”

ဒီမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက ဆရာမိုးကိုပြောပါရော-

“ဆရာမိုး”

“ဘာတုံးရသေ့ကြီး”

“မောင်ရင့်မျက်လှည့်ဝိုင်းထဲက အုတ်ခဲနဲ့မထုချင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်အုတ်ခဲနဲ့ထုချင်လို့တုံး”

ဒီမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက သူ့သားရေနွယ်လွယ်အိတ်ကို
လက်နှိုက်လိုက်ပြီး...

“ဒီအုတ်ပိုင်းကျိုးနဲ့...”

“ဗျာ...အာ...ဟာ...”

သုံးကျွန်းပြန်ဆရာမိုး ရသေ့ကြီးလက်ထဲက
ရေညှိတက်နေသည့်အုတ်ပိုင်းကျိုးကိုကြည့်ပြီး ခူးရောလက်ရောတုန်နေလေရဲ့။

“ကိုင်း...ငါလူ စောစောကလို ထိုင်လိုက်စမ်းကွာ”

“ရ...ရသေ့ကြီး...ခင်...ခင်ဗျာ...”

“ဟ... ကာယသိဒ္ဓိဆရာကြီးရ ဘာလို့အသံတုန်ပြီး ကြောက်နေရတာ
တုံးကွ...ဟေ”

ဒီမှာ သုံးကျွန်းပြန်ဆရာမိုးက လက်အုပ်ချီပြီး ရသေ့ကြီး
မျက်နှာနားတိုးကပ်လို့ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘရသေ့...မ...မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ထု...ထုချင်ရင် ကျွန်တော်တို့အုတ်ခဲနဲ့
ထုချင်ထုပါ... ဘရသေ့ရာ”

“ဟား..ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...အဟစ်...အဟစ် ဟစ်”

“ငမိုး”

“ခင်ဗျာ...ဘရသေ့”

“မင်း ငါ့အကြောင်းရိပ်မိပြီလားကွ”

“သိ . . .သိပါပြီ၊ ဘ . . .ဘရသေ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ် . . .
ကယ်ပါဦး . . .ဘရသေ့ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ညှာ . . .ညှာပါနော် အဘ”

“ဒါဆို မင်း ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း အခုလုပ်”

“ဘာ . . .ဘာလုပ်ရမှာ . . .မှာလဲ ခင် . . .ဗျ”

“ပရိတ်သတ်တွေကိုဖြန့်ဝေထားတဲ့ ထုံးမန်းအားလုံး
ပြန်တောင်းသိမ်းလိုက်”

“ဗျာ . . . ဗျာ . . . ဘ . . . ဘ ရသေ့ရယ် . . . ဟို . . . ဟို”

“မင်းမသိမ်းရင် ငါသိမ်းသဟေ့။ ဒီမှာ ပရိတ်သတ်တို့၊ ဒကာကြီးတို့
စောစောကရထားတဲ့ ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းလုံးများအားလုံး ပြန်ပေးကြပါဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ဘရသေ့ရ”

“ရှားရှားပါးပါး ပစ္စည်းဗျ”

“ရရင် ထပ်တောင်လိုချင်သေးဥစ္စာ ဘရသေ့ရေ”

“ပြန်ပေးကြပါ”

“ဘာလို့ပြန်ပေးရမှာလည်း ပြောပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုဟေ့”

“ဒီမှာပဲ သုံးကျွန်းပြန်ဆရာမိုးက ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို
လက်အုပ်ချီပြီး မျက်နှာ ငယ် လေးကြည့်လို့ အသနားခံနေလေရဲ့ ခင်ဗျ။”

“ဒီကောင်ဆရာမိုးက ကျုပ်အသိ မျက်လှည့်ဆရာပါ။

သူ့ရဲ့ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းကို နောက်ဆုံးအဆင့် သိဒ္ဓိတင်ဖို့ကျန်နေသေးတယ်လို့
သူ့ဆရာများက ကျုပ်ထံ လူကြုံစကား အမှာပါး လိုက်လို့ အခုလို အချိန်မီ
လာရောက်တားမြစ် ပြန်တောင်းရတာ ပါ။ သိဒ္ဓိဆုံးအောင်တင်မှ စွမ်းပါ လိမ့်မယ်။
နောက်ဆုံး သိဒ္ဓိတင်ပြီးရင် ဆရာမိုးကိုယ်တိုင် ဒကာကြီးတို့ကို
ပြန်ပေးပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဟူး . . . တော်ပါသေးရဲ့”

ဒါက သုံးကျွန်းပြန်ဆရာမိုးရဲ့နှုတ်က ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည့်

စကားသံ။

“ကိုင်း . . . ဘင်သမားကောင်လေး အားလုံးပြန်သိမ်း”

ရသေ့ကြီးရဲ့ အမိန့်ပေးစကားဆုံးသောအခါ ဘင်သမားချာတိတ်က စောစောက ဖြန့်ဝေ ထားသည့် ကာယသိဒ္ဓိထုံးမန်းများကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်သိမ်းလိုက်လေ၏ ။

“ငမိုး”

“ခဗျာ ဘ . . . ဘ ရသေ့”

“မျက်လှည့်ဝိုင်းပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ပရိတ်သတ်ကြီးခင်ဗျာ ကျွန်တော့်တို့ ဆရာရသေ့ကြီးအမိန့်ရှိသလို သိဒ္ဓိပြန်တင်စရာရှိနေလို့ အခုမျက်လှည့်ဝိုင်းကို သိမ်းလိုက်ပါပြီ။ လာမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျမှ ပြန်ဆုံ ကြပါစို့ခင်ဗျာ”

*